

"VOIHAN SITÄ VÄHÄN VIRSIÄ LAULAA"

Uskonnonvapaus ei toteudu kouluissa. Näin selvästi lataa kirjailija ja yrittäjä **Tuire Krogerus** *Helsingin Sanomissa* 23.8. julkaistussa haastattelussa.

Hän oli parikymppisenä eronnut kirkosta ja eli onnellista uskonnotonta elämää, kunnes lapsen myötä vastaan tulivat taas päiväkodin ja koulumaa-ilman uskontokäytännöt, joihin oli itsekin lapsena törmännyt. Vaikka lapsi oli elämänkatsomustiedon opetuksessa, hänen uskonnottomuutensa ei ollutkaan aivan mutkatonta. Sitä ei otettu tosissaan.

"Voihan sitä vähän käydä kirkossa ja virsiä laulaa, ja seurakunnan työntekijät voivat vähän jutella sinulle."

Krogerus arvioi, että jossain määrin vaihtoehtottomuus on tahallista. Ihmiset eivät liene niin syvästi uskovaisia, mutta uskonnottomuus heitä ärsyttää. "Että ei saisi vaatia mitään erikoista, edes lainmukaisia erikoisuuksia."

Hän ei usko "salajuoneen", mutta tuntee, että uskonnottomuutta ei pidetä kovin tärkeänä. Lapselle se tarkoitti myös ulkopuolisuuden ja eristämisen kokemuksia. Jos ei halua kuulla tunnustuksellisia lyriikoita eli virsiä, juhlatilasta on poistuttava.

Uskontoon panostetaan päiväkodeissa ja kouluissa Krogeruksen mielestä niin paljon, että syntyy tunne siitä, etteivät uskonnottomat ole "täysiä ihmisiä".

Näitä asioita koskettaa myös Krogeruksen juuri julkaistu romaani *Kunnes valo palaa* (Aviador). Se kertoo suomalaisen pikkukaupungin asukkaista, joista yksi on ateisti. Tämä hahmo on omistautunut vastustamaan koulumailmaan syvälle juurtunutta kristillisyyttä ja tunnustuksellisuutta.

Tarina on Krogeruksen mukaan peräisin ihan oikean pienen lapsen elämästä, vaikka Savoon ja sen luontoon sijoittuva romaani kokonaisuutena onkin fiktiota.

Esa Ylikoski

Ps. Ev.-lut. kirkon seurakuntien sadat, jopa tuhannet työntekijät kautta maan ovat valmiita saapumaan kaikkiin päiväkoteihin ja kouluihin sekä kutsumaan lapsiryhmiä uskonnolliseen ohjelmaan omissa tiloissaan. Tällaisessa lapsilähetystyössä häärii iso koneisto.

